

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra De to Baronesser

Citation: Andersen, H. C.: "De to Baronesser", i Andersen, H. C.: *De to Baronesser*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1997, s. 58.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen02val-shoot-idm140563625403072/facsimile.pdf> (tilgået 12. juni 2024)

Anvendt udgave: De to Baronesser

deilig engang imellem at være Gadedreng. Af Banen! raaber jeg og glider.»

»Naar man ikke kjendte Dig, Caroline —« sagde *Moritz*, »saa kunde man —!«

»Hun kjender mig bedre end Du! vi ere dragne til Skole sammen; vi gik i Marts Maaned med Kaabe og Muffediser og stor Parasol; den holdt vi foran mod Blæsten, og Solen skinnede os paa Nakken, saa Skyggen af os stod inde i Parasolen; for hvert Gadehjørne til Høire skiftedes vi til at bære den, og vi holdt den ud for Maven og ikke for Ansigtet; Blæsten nødte os dertil. Og saa troer Du, at hun ikke skulde kjende mig! det er mere for to Mennesker at gaae under een Parasol end at skifte Guldring, kan Du forstaae det?« Og hun lo med Mund og Øine.

Tjenestefolkene holdt alle paa det Inderligste af hende, thi hun var hjertensgod, og talte altid saa fortroligt med dem. Den halvgamle Tjener kunde gaae i Ilden for hende; men hun nikkede jo ogsaa saa velsignet til ham, selv ved det store Selskab, der blev givet engang om Aaret, og hvor der var Conferentsraader og selv Politimesteren. »Ikke dette Blik, Jørgen!« sagde hun da; »jeg kan ikke taa- le det, og jeg er forlovet!« Pigerne skrev hun Vers og Breve for til deres Kjærester. Sit eget Sprog havde hun ogsaa til Folkene: »Du er Slave iaften Klokken ni!« betydede for Jørgen: Du kommer til den Tid og henter mig. Ingen i Theatret, ved en Tragedie, var lettere at bevæge end hun; Ingen udgød flere Taarer ved Læsningen af en rørende Bog end hun, og i samme Øieblik kunde hun spøge derover. »Jeg har et uhyre Talent til at blive sentimental,« sagde hun; »vilde jeg uddanne det, da kunde jeg blive en Saltkilde for Landet!« Hendes smukkeste Talent var isøvrigt at foredrage ved Claveret smaa Sange; ve! havde hun kun en lille Stemme, men al den dybe Følelse, som ved et Digtværk strax greb hende, gennemstrømmede Sangen; det var en Lyst at høre hende foredrage *Reichharts* Melodier til *Goethes* Digte. — Lunet var, som sagt, det Fremherskende hos hende. *Moritz's* Eventyr i Fyen, Lodtrækningen om, hvem der skulde være det lille Barns Fader, fandt hun lystigt og rørende; det morede hende at sige til halv Fremmede naar *Moritz* hørte derpaa: »Min Kjæreste har en lille Datter i Fyen!«